

El Déu de l'Olimp

L'Olimp té un Déu, el més bell que mai s'hagi conegut.

Als suburbis de la ciutat havien construït un nou barri, edificis bessons d'última generació, amb noms elevats i fets amb els materials de més actualitat, s'enlairaven cel amunt, fins al desè pis on hi havia els solàrium. Els que havien estat acabats els primers anys de bonança, ja estaven hipotecats de per vida. Els últims, s'anaven quedant despallats de mica en mica. Tot havia començat com un projecte molt ambiciós —i ja se sap que l'ambició d'uns es la pobresa d'altres— i va anar quedant en un oblit generalitzat. El Banc, veient el rusc en perill d'espoli, es va afanyar a vendre els pisos a un preu assequible, que res tenia a veure amb la realitat.

L'edifici Olimp es va habitar amb gent, que mai havia pensat viure en un niu i de cop i volta es van veure embolicats en paperassa que no entenien i en una comunitat de propietaris, que tot ho volia controlar.

Al primer, primera, viu la Duquessa: Una dona d'una bellesa arcaica, remota, d'ofici: amant d'un Duc, que la manté a ella, a la seva esposa, i a quatre fills que li sagnen les butxaques. A ella ja li va bé. El senyor es manté jove, no se sap mai si està trist o content, si té gana o si té fred. El que ella si a notat, és que ja no se li apuja el flabiol i això és un descans quan es supera el mig segle.

Té un piset força arreglat, dins del caos que li permeten els trenta metres quadrats de que disposa. Els divendres, ell arriba, es gita al sofà amb el poder a la mà, les cames estirades, i la expressió de fusta de xop i aquí me les donin totes, mentre ella, que s'ha passat la tarda empolainant-se, sopa la decepció. Anhelava que novament arribes el dijous per retrobar-se amb les col·legues i esbudellar els homes i els veïns, mentre reien i enyoraven l'edat mitjana i un cavaller que les rescatés i les dugués a un meravellós palau.

La Sixsie viu al baixos. Va arribar fugint d'una guerra que la va deixar sola en el món. Tant sols duia, unes espadnyes foradades i uns texans massa amples lligats amb un cordill. Li van repassar molt bé els molsosos pits, abans de donar-li una ampla camisa emboirada, ella la va lligar coquetament a la cintura i per acabar-ho d'adobar li van endossar, un magatzem inacabat. Era una dona forta i va convertir aquell espai, en la seva Guingueta. Era jove en edat, més molt vella en experiències, encara no havia fet els quaranta anys i el cor el tenia esbocinat.

Va començar amb no res, a les nits, quan tancaven els supermercats, ella afanyosa, s'emportava els aliments que, encara en bon estat, es podien aprofitar. Les seves sopes de verdures es van fer famoses en tota la ciutat i la clientela es va anar ampliant fins a tenir sempre ple. Una nit a la setmana, tancava més d'hora i s'afanyava a donar-li un caire més bucòlic, al seu reduït espai, per rebre el Clan Encoratjador.

La Lexe havia llogat el tercer, tercera, a un matrimoni d'octogenaris, sense fills, que s'estaven a una residència i amb total cautela, exercia l'ofici més antic del món: era una massatgista d'una gran professionalitat, mai ningú es va queixar dels seus serveis. Els veïns pujaven o baixaven sigil·losament i sortien alleugerits de les seves pressions. Vorejava els quaranta-cinc anys i el seu cos era més pletòric que mai. Havia tingut un fill amb un mariner que es va enfonsar amb el vaixell, davant les platges d'un país en guerra.

Al nen mai li havia negat res i als seus catorze anys s'havia convertit en un petit tirà, que la tenia amargada. Vivia única i exclusivament per a ell i per la feina, tant sols es permetia la reunió del dijous a la nit, ja tard. S'arraïmaven al local de la Sixie amb una ampolla de vi no gaire car i mil qüestions que enraonar.

La Savira tenia llogat l'àtic, on, a temps parcial, desenvolupava la seva passió. En una de les terrasses havia ficat un hivernacle i proveïa als habitants del edifici de verdures recent collides, a les que anomenava: ecològiques. La resta del temps era científica en un centre de criogènia. Era una dona esquifida, de faccions molt petites, que s'havia quedat vídua als vint-i-cinc anys i això l'havia encongint encara

més. Al difunt l'havia idealitzat, santificat, beatificat i crionitzat. Mai més va voler saber res de cap mortal. No era bonica, ni cridava l'atenció per cap peculiaritat destacable, era silenciosa, gairebé invisible.

Tot passa per una raó.

En Zeus va arribar a lloms d'un Pegaso quatre per quatre de dos-cents cavalls alats, omplint de llum les ombres de les dones. Tant n'era la raça, la alçada o l'amplada, a ell li agradaven totes.

Va entrar al Guingueta i va demanar un cafè. Mentre esperava que el servissin, va analitzar tots els racons de la sala, la porta d'entrada es trobava just davant de la barra, on ell, romania dret. L'espai era rectangular, pintat d'un rogenc ataronjat amb una franja a mitja alçada en negre. Les taules rodones de marbre i les cadires de fusta, semblaven rescatades d'una pel·lícula dels anys vint. Hi havia tres portes a la paret de davant on uns rètols donaven informació del que dintre s'hi coïa. De la Cuina va sorgir un noi molt jove, li va demanar a quina taula volia seure. Del W.C. es va difuminar olor d'amoníac i d'on ficava, Privat, va sortir la Sixie remenant els malucs a ritme de samba. La va hipnotitzar, amb la seva mirada de ònix i el seu somriure de sol, curant-li les nafres que li reptaven per l'ànima, amb petons de mel. Era un bon coneixedor de les ferides de les humanes. Ella, el va deixar fer i li permeté entrar en racons secrets.

Es va colar per les escletxes de la solitud, que la Duquessa tenia obertes i les va omplir amb argamassa de passió i fantasia.

La Lexe el va acollir com acollí sempre als seus clients, amb total prudència, discreció i calma, que l'experiència de anys de feina li havien donat. Va obrir la porta, embolcallada en sedes, un escot generós i lascívia als ulls. Ell la va olorar absorbint-la per complert. La lascívia li va caure, l'escot es va difuminar sota la lluenta bata beis, sense adonar-se, que poc a poc, li anava il·luminant els dies i a les nits, ja no hi havia tenebres.

A la Savira li va canviar la vida, lentament, amb la més gran de les subtileeses. Un dia apareixia amb una flor, l'altre amb un llibre i al següent amb un silenci i així, dia a dia, li va treure el dol del cos i de l'anima, fent-se-la seva per sempre.

El dijous es reuniren, com era habitual, a ca la Sixie. L'estança era quadrada, dos metres i mig de llarg pel mateix d'amplada, molt ben aprofitats. Una catifa de llana, de colors llampants, cobria tot el terra. Els coixins s'amuntegaven a sobre d'ella. De les parets, penjaven fulards de macramé portats de Síria i als racons, sobre unes taules triangulars, sospiraven unes espelmes perfumades.

Van arribar abillades amb roba blanca i van seure en rotllana sobre els coixins. Abans d'anar-se passant el narguil, es van acomodar i començaren a explicar-se les novetats de la setmana. Respectaren, com sempre, l'ordre establert, les que de vell antuvi havien pentinat cabells de plata, eren les primeres.

La vida t'ho dona, la vida t'ho pren.

La Duquessa a conegut un home, creu que es bell com el llostre rosat de l'albada. Suau i harmoniós com el cant dels ocells. No sap el seu nom, ni res d'ell. Però el cor li batega emborratxat.

La Sixie el va conèixer fa vuit dies, té la mirada d'infern, cabell rinxolat i la pell bruna. Tanca els ulls, deixa anar el cap a l'esquerra i somia desperta amb aquelles mans càlides que la trastornen.

La Lexe somriu, diu que té un nou client, fa olor de sàndal, d'herba recent tallada, de mar i demana el narguil. Fa una pipada i deixa anar el cos sobre els coixins. No parla, assaboreix els records amb deler.

La Savira, degusta amb tímidesa petons recents, recargola sobre el seu dit una punta de la samarreta. —Les tomates estan madures i els enciams a punt per ser menjats—. Les tres se la miren, ensumant quelcom de diferent en ella i deixant que aclapari l'atenció.

En acabar les seves històries, analitzen el parlat, entrant en detalls més refinats. Garbellen intensament les coincidències, tamisen casualitats i conclouen encuriosides, que es tracta del mateix esser. El compartirien? Podrien tenir-lo un dia cada una. Són dones modernes. De mentalitat oberta. La millor opció és jugar amb ell, com ell a fet amb elles i després la Savira s'encarregaria de tot.

Conxorxades, el tenien un dia cada una, esprement-lo al màxim. Fins que el deteriorament va ser visible i amorosament es van acomiadar d'ell. El dijous es retrobaren i intercanviaren opinions. Decidiren que havia arribat el moment esperat.

Es van anar fent torns, a l'espera de que el cor s'aturés, doncs tant sols podien transcorre cinc minuts, abans de que el cervell es comences a deteriorar. La sala de preparació era un lloc molt ben equipat, i ella i el seu equip van poder treballar còmodament. Li van acoblar a l'arteria femoral una cànula, per on li van extreure la sang, encara calenta i li van injectar el líquid criogènic. Introduït en una capsula hermètica, el traslladaren al centre de preservació, a l'espera que la ciència evolucionés, el despertés i el clones.

Hera l'esperava amb el sopar fet, Zeus cada nit arribava més tard, amb una aroma diferent i se'l veia més i més demacrat, esquifit, desnerit, magre. L'estima com el Déu que és, però ja n'està farta.

Fi

Laia Xeics

